

Ressorgeix l'Església a Estònia

Després de les dècades del fred hivern soviètic, l'Església catòlica a Estònia està ressorgint. Prova d'això és l'ordenació del primer bisbe després de la Segona Guerra Mundial, monsenyor Philippe Jourdan. L'anterior arquebisbe catòlic resident a Estònia va ser monsenyor Eduard Profittlich S.J., martiritzat en 1942 en el camp de concentració soviètic de Kirov.

04/10/2005

**Quins són els principals
desafiaments per a l'Església
catòlica a Estònia?** *Monsenyor*

Jourdan: En certa mesura, tot és un
desafiament per a l'Església catòlica i
per al cristianisme en general en un
país com Estònia. Després de
diversos segles de prohibició o
limitacions, l'Església només va
poder reprendre lliurement
l'activitat en els anys vint del segle
passat, activitat que va ser
ràpidament aixafada per la invasió
soviètica. Després de quinze anys de
llibertat, però també d'una forta
influència materialista arribada
d'Occident, tan sols el 30% dels
estonis es consideren creients, i una
petita part catòlics.

Però per a nosaltres això és també
una oportunitat. El cristianisme en

els Països Bàltics ha patit sempre per ser considerat com importat i, en certa mesura, imposat per una potència ocupant, ja fora Alemanya, Suècia o Rússia. La situació actual no se sembla en res a la de l'Edat Mitjana, recorda més aviat a la dels primers cristians del baix Imperi Romà. Nosaltres també som una petita minoria, enmig d'una societat molt secularitzada i capturada pel dubte i tot tipus de pors.

Ens correspon mostrar que el cristianisme no s'imposa amb l'espasa i el foc, com deia una certa propaganda, sinó amb l'amor i la pau.

Com són les relacions amb la resta de les confessions cristianes?

Monsenyor Jourdan: L'Església catòlica forma part del Consell de les Esglésies d'Estònia, del que actualment sóc vice-president. Tractem d'oferir un testimoniatge

comú de vida cristiana. De fet, el meu lema episcopal, inspirat en les obres de sant Josepmaria, «Omnes cum Petro ad Jesum per Mariam», vol recalcar les passions que tenim en comú amb els protestants i els ortodoxos: la recerca de Crist, l'amor per la seva Mare, així com el desig encara no realitzat que siguem un dia un sol ramat amb un sol pastor.

Com ha estat acollida la notícia de la seva ordenació episcopal per les autoritats del país? *Monsenyor*

Jourdan: Ha superat totes les meves expectatives. El president de la República, el seu predecessor, el primer ministre i diversos ministres ens van honorar amb la seva presència. I crec que aquesta presència era summament significativa. El diari principal del país es va atrevir a dir que es traduïa en una «expectativa» del poble estoni.

Demanem a Déu que aquesta expectativa creixi i que en sapiguem respondre. El més extraordinari va ser la reacció de moltes persones, catòliques i també luteranes, ortodoxes o sense religió; una reacció plena d'afecte i d'alegria pel fet que finalment hi ha un bisbe catòlic resident a Estònia després de setanta anys. Aquesta consagració ha estat un signe d'una esperança cristiana viva i entusiasta. És el que ha impressionat més profundament a la societat d'Estònia.

Com és possible testimoniar Crist després de dècades

d'adoctrinament ateu? *Monsenyor*

Jourdan: Abans de res, gràcies a l'heroisme de sacerdots, religiosos i laics que van mantenir la flama de la fe durant els durs anys de l'ocupació soviètica. Penso en particular en el meu predecessor, l'arquebisbe Eduard Profittlich S.J., mort en 1942 en els camps soviètics. Després, a

partir de la independència, gràcies a l'abnegació i al sacrifici dels nostres sacerdots, religiosos i laics que, en circumstàncies difícils tant a nivell material com d'ambient espiritual, han tornat a donar vida amb paciència a les parròquies, en la seva gran majoria destruïdes, han reprès el contacte amb les famílies catòliques, han acollit i format als catecúmens, han impartit els sagraments, etc.

Aquest treball continua actualment malgrat els pocs mitjans amb que contem. Amb freqüència, el que recull no és el que sembla. Però la recompensa que esperem és la que Déu dóna. Per aquest motiu veiem al futur de l'Església catòlica a Estònia amb una gran esperança. En cert sentit, és la benjamina, la comunitat catòlica més recent a Europa.

Hi ha vocacions? *Monsenyor*

Jourdan: El problema de l'Església

catòlica en tots els països de l'Europa luterana és certament el petit nombre de vocacions autòctones. És també el problema de l'Església a Estònia. Al mateix temps, si parem esment, comencen a donar-se signes d'esperança. Del nostre petit nombre de catòlics han sortit ja tres sacerdots estonis, dos monjos i un seminarista, sense oblidar dos sacerdots dominics originaris de la minoria de parla russa. Proporcionalment, més que a Europa occidental! Per diversos motius, la majoria d'ells es troben en aquests moments fora d'Estònia, però podem treure la conclusió que la idea de lliurar-se a Déu no és aliena als nostres joves catòlics.

Certament els lectors de Zenit poden ajudar-nos demanant al Senyor almenys deu seminaristes per a Estònia.

ZENIT.org 29 de setembre de 2005

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/ressorgeix-lesglesia-a-estonia/)
[dev.opusdei.org/ca-es/article/ressorgeix-](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/ressorgeix-lesglesia-a-estonia/)
[lesglesia-a-estonia/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/ressorgeix-lesglesia-a-estonia/) (18/08/2025)